

ORAVECZ IMRE

Kaliforniai fürj

39

Imruska betöltötte 12. életévét és erősen kamaszodott. Barátra, barátokra vágyott, akik természetesen csak fiúk lehettek. De a velekorú lányok iránt sem volt közömbös. Titkon nézegette őket az iskolában, az utcán. Figyelte, melyiknek van már melle és mekkora. Sulpher Springsben, ahol fürdődresszben voltak, tanulmányozta a farukat is, amelynek alakját a hosszú, bő szoknya különben még sejtetni sem engedte. De a valódi izgalmat a nagyobbak, az eladó korúak és az aszszonyok jelentették, akiknek már megvolt mindenük, sőt némelyiknek ebből-abból több is a kelleténél, ám ennek ellenére nem nagyon igyekezett elrejteni, a ruhájával palástolni.

Érdeklődése a másik nem iránt korán kezdődött, még Toledóban. Még kislátás volt, amikor felfedezte, hogy a nőknek más a testük. Képzelve kezdett rólu-
luk, és csodálkozva tapasztalta, hogy közben megkeményedik a vesszője. De már akkor is a fejlett, az érett testűek foglalkoztatták, vagy a majdnem érett testűek. Így például barátja, Juhász Bence nővéréé, akit egyszer öltözés közben meglesett. Bencét kereste náluk, de az nem volt otthon, és a lány azt mondta, mindjárt jön, várja meg a nappaliban, és eltűnt az egyik hálószobában. Véletlenül egy résnyire nyitva hagyta az ajtót, és minthogy sokáig kellett várnia, unalomból bekukucskált rajta. A lány éppen meztelenül állt a tükör előtt, neki háttal, de a tükör előlről is mutatta. Labdaforma melle volt, és tisztán látszott, hogy szőrös a lába köze. Utána többször gondolt rá, de nem lett tőle merevedése.

Annál inkább lett az anyjuktól, Mrs. Juhásztól, akit viszont sosem látott pucéran. Szép, barna, telt idomú, jó szagú asszony volt, akinek a ruha alól valósággal kiabált a teste. Addig is hallotta, de akkortól, hogy babát várt, kivált hangos lett. Megnőtt a melle, a hasa. Még sűrűbben ment Bencéékhez, de többnyire szándékosan olyankor, amikor tudta, hogy a barátja nincs otthon, se az apja, se a nővére. Mrs. Juhász sosem küldte el. Még olyankor sem, ha a fia történetesen horgászni ment az apjával, és esténél előbb nem várta őket haza. Kedveskedve a hájába túrt, kaláccsal kínálta, és leültette egy sámlira a konyhában. És ő ott ült, olykor órákon át, és vágyakozva nézte, amint ingvállban, szál szoknyában, kipirult arccal jön-megy, főz, most, vasal vagy takarít. Még beszélgetni se nagyon beszélgetett övele, mert folyton dúdolt magában valamit, egyszerűen csak hagyta, hogy

ott legyen. Néha rápillantott, és elmosolyodott, ha találkozott a tekintetük. Olykor magára kapott valamit, és percekre kiment a házból. Ő ilyenkor felállt, kigombolta a sliccét, megnézte életre kelt vesszőjét, visszatette, és ismét leült. Mikor Mrs. Juhász bejött, úgy tett, mintha mi sem történt volna, mintha csak az orrát fújta volna ki közben.

Kedvenc tanárnője, Mrs. Hansom is tetszett neki, bár ő jóval idősebb volt és a melle is elég lapos. Viszont akaratlanul ugyan, de többet mutatott magából. Az volt a szokása, hogy ha az első padból hiányzott valaki, akkor órán felült arra, lábát pedig a székre helyezte, és úgy magyarázott az osztálynak. Mindenben konzervatív volt, de öltözködés tekintetében követte, olykor még meg is előzte a divatot. A szokásos, szinte kötelező, bő, hosszú szoknya helyett térdig érő, szűk, rövidet hordott. Az anyag átadása vagy az átadást meg-megszakító fegyelmezés közben olykor szétnyílt a térde, és elfelejtette összezárni. Így a combjai közé lehetett látni, be egészen a bugyijáig, de combközépig mindenképpen. Nem mindenkinek, csak a közelben ülőknek, így Imruskának is, sőt, neki leginkább, mert közvetlenül vele szemben volt a padja. Ettől ugyan nem lett merevedése, se helyben, sem otthon, amikor felidézte, de módfelett szerette ezt a sejtelmes, befelé elkeskenyedő, V-alakú alagutat. Ha sokáig nézte, olyan volt, mintha benne lenne, mintha belülről tapogatná. Jó lett volna azt is látnia, mi van a barlang torkában, de a bugyi eltakarta. Emiatt olykor bosszankodott, és remélte, hogy Mrs. Hansom egyszer nem vesz fel bugyit, ám ez sosem fordult elő. Mindamellet világos volt előtte, hogy van ennek jó oldala is. Olyannak képzeli a bugyi mögötti zárt területet, amilyennek akarja. Az is zavarta még, hogy nem csak neki van a combok közé betekintése, hogy osztoznia kell a látványban másokkal is. És nemcsak azzal, aki mögötte ül, hanem a hátrább ülőkkel is, az egész padsorral, akik úgy jutnak hozzá, hogy felállnak akkor is, ha nem kérdezik őket, vagy szólásra jelentkeznek ugyan, de végül nem mondanak semmit, vagy ha mégis, annak semmi köze ahhoz, amiről Mrs. Hansom beszél.

Miután megérkeztek Santa Paulába, ez a két nő sokáig hiányzott neki. Először Mrs. Juhász emléke halványult el, Mrs. Hansomé csak azután. Volt tanárnőjéé tovább élt benne. Valamiért átvette Bence anyjának szerepét. Azzal a különbséggel, hogy rá gondolva csak akkor lett merevedése, ha először le-fel tologatta a vesszőjén a bőrt. Erről azonban azt hallotta, hogy önfertőzés és súlyos bűn, ezért később elhagyta. Attól kezdve beérte azzal, hogy titkon megfordult minden aszszony vagy kisasszony után az utcán, és sóvárogva nézte, mint villan ki bokájuk, ring csípőjük, vagy táncol a mellük. Legjobban a mellek bővölték el, különösen a bolti eladók mellei, amint előre buggyannak a blúz alatt, mialatt gyanútlanul a pult fölé hajolva kiszolgálják őt. Hogy ez minél sűrűbben megtörténjen, ha az anyja több dolgot vetetett vele, némi közbenső időt hagyva mindegyik tételért külön ment be a boltba.

Kárpótlásul valakit azért mégis kiszemelt magának, Miss Carrie Fleishert, a mennyiségtantanárukat, egy arányos, vékony testű, fekete hajú, fiatal nőt. Kis melle volt, blúzát nyakig begombolva hordta, és sosem ült fel a padra. De ha felült volna, akkor sem mutatott volna lent magából semmit, mert mindig hosszú szoknyát viselt. Szigorú, merev teremtés volt, de bujkált valami leplezett vágyakozás, kielégítetlenség a tekintetében. Imruska túl fiatal volt ahhoz, hogy ezt megfigyelje, és őt különben is csak a teste érdekelte, az, ami a ruhája alatt van. Elképzelte a mellét, hasát, farát, combját, a combja belső oldalát. Nem vetkőztette le, de minden órán kigombolta magában a blúzát, vagy rövid szoknyát adott rá, hogy lássa legalább a lábát, a térdét. Iskolán kívül nem gondolt rá. Hidegen hagyta, mintha nem is lenne. Egyszer, mikor Sulpher Springsbe kirándult az osztály, és ő kísérte őket, fürdődresszben is látta, és megállapította, hogy a fara pont olyan, mint amilyennek képzelte, esett, lapos. A mellét viszont jobbnak találta. El is határozta, hogy azontúl másként viszonyul hozzá. Otthon is gondol rá, legalábbis a mellére, azt gondolja róla, hogy gömbölyű, és ha nincsen rajta melltartó, járás közben talán rugózik is kissé. Hátha beindul tőle, hátha úgy lesz vele, mint Mrs. Juhással volt. De csalódnia kellett. Képzeteiben a mell sosem mutatkozott olyannak, amilyennek szerette volna. Mindig tojás alakú volt, kissé lógó, járás közben inkább himbálózott, és elmaradt a kívánt hatás. Ejtette hát, és Miss Fleishert visszatessékelte az iskolába. Kissé neheztelt rá, egy darabig nem is jelentkezett az óráján, de aztán megbocsájtott neki. A mellével azonban nem foglalkozott többé, azontúl az altestére összpontosított.

Így ment ez sokáig, mígnem ráeszmélt, hogy ott vannak a Murányi-lányok is. Sokkal fiatalabbak, mint Miss Fleisher, de mégiscsak nők. Már Toledóban is izgatták, de ott nem szorult rájuk, itt meg, hogy eleinte alig látta őket, félig-meddig megfélemedezett róluk. Különösen az idősebb, Ágnes gyűjtotta fel a képzeletét. 16 éves volt, nagylány, szinte felnőtt. Ha szülei nem hozzák ki, Szajlán már férjhez ment volna. Már kérője is akadt. Leveztek is egy darabig. Úgy volt, hogy a legény utána jön, de Ágnes egyre ritkábban írt neki, míg végül megszakadt a kapcsolat. Korán befogták, és fiatal testét erőssé, szívóssá alakította a munka. Fejlett melle volt, formás lába, fehér bőre, szeplős arca és kék szeme. Varkocsba font sötétszőke haját még Toledóban levágatta, a hosszú szoknyát rövidre cserélte, nem viselt melltartót, szűk felsőrészeket hordott, hogy jobban érvényesüljön a melle, amelyből láttatott is valamennyit, ha blúz volta rajta, mert középtájtól felfelé nem gombolta be, úgy tett, mintha magától gombolódott volna ki.

Imruskához módfelett kedves volt, valósággal kényeztette. Már Toledóban is vonzódott hozzá, mikor eleinte náluk laktak, de azután is, mikor el-eljött hozzájuk segíteni az anyjának, vigyázni a kistestvéreire. Mindig homlokon puszilta, megkérdezte, hogy van, mi újság az iskolában, megsimogatta az arcát, és úgy általában minden alkalmat megragadott, hogy megérintse. És itt is kitüntette figyelmével, miután ismét elkezdett hozzájuk járni. Nagy, izmos, meleg keze volt

kissé érdes tenyérbőrrel, és jólesett, mikor megsimogatta vele az arcát, aztán megszorította a kezét, vagy a vállára tette, és maga felé húzta őt, mialatt kissé megemelte a térdét, és neki nyomta a combjának. De ha távozásig nem is foglalkozott vele többé, akkor is rá-rápillantott közben, és cinkosan elmosolyodott, mintha ha ők ketten összetartoznának, mintha volna valami közös titkuk, vagy tartogatna számára valami kellemes meglepetést.

Imruska úgy ítélte meg, mindene rendes neki, melle, fara, de jelenlétében, az anyja társaságában nem mert igazán a testére gondolni. Úgy vélte, rokonnal nem tehet ilyet, és félt is, hogy észreveszik rajta, meglátják a szemén a vágyakozást. Mindig megvárta, amíg elmegy, aztán behúzódott valamelyik szobába, és próbálta maga elé idézni, milyen lehet valóságosan is a melle, gömbölyű-e, hegyes-e, mekkora a bimbója, olyan halványbarna-e, mint az anyjáié, mert ha olyan, akkor az neki még jobban tetszene.

Olykor annyira elmerült a mellében, hogy a farához, combjához már el sem jutott. Mikorra azok kerültek volna sorra, rendszerint utána jött valamelyik testvére, vagy hívta az anyja. Éjjel az ágyban lámpaoltás után nem zavarta senki. Ám ott sem mindig tölthetett annyi időt Ágnessel, amennyit akart. Megegett, hogy váratlanul elnyomta az álmot, és ráadásul a legizgalmasabb részleteknél, és csak reggel eszmélt rá, hogy dolgavégezetlenül aludt el. Szerencsére néha álmodott is vele, ami jobb volt, mert olyankor Ágnes mindig pucér volt, és mindent akadálytalanul szemügyre vehetett rajta, mialatt ott ült a nappalijukban. Nem is értette, hogyan jöhetett hozzájuk ruhátlanul, és az anyja miért nem tiltakozik ellene. Ez viszont azzal a hátránnyal járt, hogy ilyenkor rendszerint felébredt, felébresztette a vesszője, és nem bírta újból elaludni, amíg le nem lohadt.

A kereset csábításán túlmenően ez is közrejátszott abban, hogy a Limoneriához ment dolgozni. Ágnes ott ugyan munka közben nem nagyon foglalkozott vele, de igyekezett úgy beosztani magát, hogy többnyire a közelében lehessen. Ha úgy adódott, hogy történetesen egyazon fáról szedtek, addig nyomult feléje, míg egészen mellé nem került, és mintha csak véletlen lenne, ugyanazért a citromért, narancsért nyúlva össze nem találkozott a kezük. Vagy ha fent volt a fán, jómaga pedig alatta a földön, nem bánta, ha alája lát. Bár nem sokat látott, mert mindig bugyi volt rajta. Még a combjaiból is keveset, mert ahogy mozgott az ágakon, a hosszú, bő szoknya – munkában olyat hordott – hol erre, hol arra csapódott közben. Ilyenkor néha segítette is neki. Mielőtt a következő fához mentek volna, átrakott pár szemet a gyűjtőtárisznyájából az övébe, hogy több legyen benne, hogy hamarabb megteljen a ládája az átadóhelyen.

Délben, ebédszünetben több figyelmet szentelt neki. Ők négyen, ő, Ágnes, Ágnes húga, Boris és az anyjuk mindig együtt ettek. Alighogy a kiszemelt fa alatt félrerugdosták a hullott gyümölcsöt, és leült a földre, Ágnes máris mellé telepedett, néha olyan közel, hogy összeért a testük. Kiszedte a dinnerpailéból, amely az apjáié volt Toledóban, kicsomagolta neki a szendvicseit, vagy azt, amit az anyja

éppen beletett, és egyenként a kezébe adta. Mikor végzett, mindig megkérdezte, éhes-e még, és ha az volt, adott neki a magáéból, néha még meg is etette, mint egy kisgyereket. Nem zavarta, hogy ott van az anyja, a húga. Bár azok szemlátómást nem találtak semmi kivetnivalót ebben az anyáskodó törődésben. Vagy esetleg találtak, de úgy tettek, mintha nem vennék észre. Még a kulacsát is kiásta neki a földből – elföldelték, hogy kevésbé melegedjen meg benne a víz –, meg-itatta, aztán összehajtotta az asztalkendőjét, és helyette elrakott mindent. Utána vetettek valami ruhadarabot a fejük alá, és ledőltek szundítani. Az anyja és a húga kissé odébb húzódott, de Ágnes mellette maradt. Az oldalára fordult, szembe vele, felhúzta a térdét, két kezét a feje alá tette, lehunyta a szemét, és máris aludt. Ő is így cselekedett, de sosem bírt elaludni, ébren tartotta Ágnes közelsége. Nézte őt, nappirította arcát, nyakát, melle, csípője vonalát, kidudorodó térdét, és mindig arra gondolt, ha ők itt most csak ketten lennének, akkor neki csupán ki kellene nyújtania a kezét, és bárhol megfoghatná, talán még a szoknyája alá is nyúlhatna, ha nem ébredne fel. Vagy ha felébredne is, biztosan nem bánná, talán még bátorítaná is, hisz olyan jó hozzá.

Mindamellettt Ágnest a nagyobbak, a legények is érdekelték, de még a házas férfiak is, akiknek családi állapota felől nem lehetett kétsége, hiszen ott volt velük a feleségük is, akivel együtt dolgoztak. Őket is észrevette, velük is beszédbe elegedett, barátkozott munka, leadás közben. A jóképűbekkel meg egyenesen kacérokodott, illegette, riszálta magát előttük, sikamlós megjegyzéseikre sikamlósan válaszolt, és közben dévajul nevetett. Különösen a magas, karcsú, hetyke bajszú mexikóiakra bukott, akik amúgy is tették neki a szépet. De eddig még egyikkel sem kezdett ki, talán az anyja jelenléte miatt, de az is lehet, hogy azok általános lenézettsége folytán. A japánok társadalmi megítélése kedvezőbb volt, azokat mégsem kedvelte. Taszította, hogy olyan alacsonyak, sárgás színű a bőrük és ferde vágású a szemük. Meg volt győződve róla, hogy e két utóbbi tulajdonságuk egyértelműen azt bizonyítja, hogy az ördöggel cimborálnak.

Imruskának mindez rosszul esett, de szentül hitte, hogy ennek ellenére csak ő kell neki. Mégsem mert kezdeményezni. Pedig megtehetette volna, hogy munka közben, mikor senki sem látja, hozzá bújik, vagy utána lopakodhatott volna, mikor a latrinához ment szükségét végezni. De csak várt, noha Ágnes tovább bátorította. Egyik ebédszünetben vizelhetnékje támadt, és felkelt mellőle. Nem bírta volna a latrináig visszatartani, ezért kissé közelebb könnyített magán a fák alatt. Ágnes követte. Ő nem vette észre, hogy ott van mögötte, csak arra figyelt fel, hogy csorog valami. Oda nézett. Ágnes volt az. Mikor utolérte őt, és látta, hogy pisil, kissé távolabb maga is leguggolt. Nem annyira a szükség kényszerítette erre, hanem inkább a szándék, hogy erősítse benne a bizalmat maga iránt, és egyúttal cselekvésre is ingerelje. De nem jól sült el a dolog. Imruska így látva őt, megijedt és sliccét be sem gombolva elfutott. Ennek ellenére ösztönösen érezte, hogy ez újabb kihívás volt, és most már történnie kell valaminek.

És történt is, Ágnes jóvoltából. Megelégette a maflaságát, és másnap ebéd után, mikor visszatértek ahhoz a fához, ahol abbahagyták a munkát, hirtelen magához rántotta és szájon csókolta. Majd ugyanolyan váratlanul elengedte, és szó nélkül tépdésni kezdte az ágakról a citromot. Imruska, ha álmodott volna már ilyen, azt hitte volna, hogy álmodik. De így csak olvadozott a gyönyörtől. Ágnes szája forró volt, az ajka puha, selymes. Már nem volt a száján, de olyan volt, mintha még ott lenne, mintha ott maradt volna. Csak állt kábultan, és nézett Ágnesre. Az erre gyengéden megfogta a kezét, és azt mondta:

– Ez csak a kezdet, lesz folytatás is.

És elengedte a kezét, majd látva, hogy Imruska még mindig nem mozdul, hozzátette:

– Nem most, te csacsi. Itt nem lehet. Meg különben is dolgoznunk kell. Gyere, na, szedjed te is.

Egy másik alkalommal pedig ebéd közben azt súgta a fülébe, hogy jöjjön utána. És ő ment. Nem mindjárt, várt egy kicsit, hogy ne legyen feltűnő. Már végeztek az evéssel, alvás következett volna, már neki is készültek. Először nem találta. Azt hitte, más irányba ment. Bolyongott egy darabig a fák alatt. Már vissza akart térni, amikor Ágnes hátulról befogta a szemét. Gyorsan megfordult, és mielőtt még bármit tehetett vagy mondhatott volna, hirtelen magához ölelte. Az arca egy magasságba került a mellével, és hozzá nyomódott. Érezte, hogy keményebb, mint gondolta, és süt a blúzán keresztül is. Ágnes nevetve a hajába túrt, és elengedte. Nem csókolta meg. Pedig ő szerette volna, ha megint megcsókolja és csokolóznak. Ez elkedvetlenítette. Ágnes látta rajta a kedélyváltozást. Erre megpaskolta az arcát, és megint magához vonta, de most már szorosabban. Hátul átfogta a derekát és úgy. Most a combjait is érezte, a hasát, a hasa melegét. Így álltak egy darabig, összesimulva, összetapadva. Aztán, mint aki hirtelen ráeszmél valamire, Ágnes felsóhajtott:

– Jim, Jim! – majd ellökte magától.

– Na, menjünk vissza, de külön – mondta még.

A rákövetkező héten egyik ebédszünetben Imruska megint vizelni ment, és Ágnes ismét utána osont. Most már nem jött olyan zavarba, igaz, Ágnes ezúttal nem pisilt. Csak megállt, kissé odébb, megvárta, amíg befejezi, aztán odajött hozzá. Szájon csókolta, majd megfogta az egyik kezét, és a mellére helyezte. Imruska nagyon izgatott lett, még a keze is remegett. De jó volt, hogy a mellén volt, így a blúzon keresztül is, jobb, mint mikor az arca nyomódott hozzá. A másik mellére már maga tette rá a kezét. Ágnes közben lehunyta a szemét, majd kinyitotta, lefejtette magáról a két kezét, és azt mondta, hogy a blúza alatt is megfoghatja. De nem most, nem itt, hanem otthon, náluk, a 12. utcában. Holnap reggel induljon el otthonról, de ne ide jöjjön, ne a Limoneriába, hanem hozzájuk. Itt meg szóljon ma a foremannak, hogy kihagy egy napot, találjon ki valamit, miért. De az anyjének ne árulja el, nehogy utána megkérdezzék az anyját, hogy hol volt ekkor

meg ekkor. Ő betegnek teteti magát, és otthon marad. Az apja miatt ne aggódjék, most nappalos, de különben se jön haza nappalra, mint az ő apja, ha éjszakás. Náluk rendszeren megfoghatja a mellét, azt csinálhat vele, amit akar, még meg is csókolhatja.

Imruska úgy tett, ahogy Ágnes mondta. A Limoneriánál nem volt szokásban, hogy egy munkás egyszer jön, egyszer meg nem. Csodálkozott is a foreman, de nem rúgta ki, mert éppen kevés volt az emberük. Másnap otthon megreggelizett, magához vette a dinnerpailét, és annak rendje és módja szerint felkerekedett. Egy darabig a Palma Avenue és a Fagan barranca közti terület felé tartott, ahol azon a héten dolgoztak, de a 6. utca után elkanyarodott észak felé, és a Santa Paulán visszajött a 12. utcába közben ügyelve arra, hogy senki ismerőssel ne találkozzék, főként Mrs. McCrayjel ne, aki tudta, hogy most merre szednek, mert az anyja minap elújságolta neki.

Körülnézett, mikor a ház elé ért, amelyben Murányiék laktak, és várt a tornáccon, mielőtt bekopogott volna. Ágnes ajtót nyitott, de nem engedte be mindjárt. Előbb ő is meggyőződött róla, hogy nincs kint egyetlen szomszéd sem, és az ablakok mögül sem leskelődik senki. A nappaliba vezette, amely egyúttal a lányok hálószobájául is szolgált. Leültette az egyik heverőre, amelyről a takarót kivéve gyorsan eltávolította az ágyneműt. Rövid szoknya volt rajta, és ahogy mellé huppant, úgy felcsúszott az alja, hogy a combjából is kilátszott egy darab. Nem húzta vissza. Főlül vékony blúzt viselt, szinte áttetszőt, félelmet kigombolva, és valóságosan is látszott az egyik fél melle. Imruskához hajolt, a szájára illesztette a száját, átkarolta és magához húzta. Hosszan csókolta, közben a szájába dugta a nyelvét is. Imruskának ez új volt, és először alig kapott levegőt, de aztán rájött, hogy az orrán keresztül kell lélegeznie. Majd úgy megtetszett neki, hogy viszonzta, és amikor Ágnes kotorni kezdett a szájában, bátran visszakotort, bár a nyelve szinte elveszett annak jóval nagyobb szájüregében. Ezt csinálták pár percig, aztán Ágnes a szabad kezével simogatni kezdte a fejét, nyakát, hátát, le egészen a derekáig.

Egyszer csak megállította a kezét, visszahúzta a nyelvét, becsukta a száját, és gyengéden lefejtette magáról Imruskát. Egészen kigombolta a blúzat, és láthatóvá vált mindkét melle. Nem volt se kicsi, se nagy, pont jó volt, igazi mell volt barna bimbóudvarral. Ágnes felszólította, hogy fogja meg. Ő engedelmessé vált. Óvatosan ráhelyezte az egyikre a kezét. A bimbó a tenyere közepe alá került. Kemény volt, keményebb, mint maga a mell. Először mozdítani sem merte a kezét, de aztán csak megmarkolta vele, és ezt a mozdulatot többször megismételte. Ágnes erre visszahúzta magához, és megint a szájára illesztette a száját. Most már nem csak kotort a nyelvvel, hanem hevesen csókolt is, és nyalta közben az ajkait be-beszíva hol az alsót, hol a felsőt, és megpróbált foglyul ejteni a nyelvét. Aztán se szó, se beszéd, hirtelen oldalra dőlt, magával rántva őt, és a lábaival a heverőre villázva a lábait elnyúlt a heverőn és vele, rajta ő is. A következő az volt, hogy amennyire a szoknyája engedte, széttette a lábait és az ő fenekét megmarkolva

erősen magához szorította. Imruskának merevedése támadt, de minthogy a testméretbeli különbség miatt vesszője Ágnes hasára került, az kissé oldalt tolta magán, hogy legalább a combja gyakoroljon nyomást a szemérmére.

Így feküdtek egy darabig, majd Ágnes enyhített a szorításon. Imruska maga alá nyúlt, és a nadrágján keresztül igazított a vesszőjén. Utána birtokba vette a másik mellet is, de láthatlanul, mert továbbra is Ágnes száján volt a szája, a mellkasát meg csak annyira tudta megemelni, hogy némi mozgástere legyen alatta a kezének. Ágnes egyszer csak letolta magáról, és fürgén felpattant:

– Kelj fel – mondta –, állj oda az ajtóhoz, nekem háttal, és csak akkor fordulj meg, ha szólok.

Imruska felkelt, az ajtóhoz ment, és a kívánt módon megállt.

Ágnes gyorsan levetett magáról minden ruhadarabot, egyenként egy közeli szék támlájára terítette, majd visszafeküdt a heverőre, és magára húzta az addig félre lökött takarót.

– Megfordulhatsz.

Imruska megfordult, és riadtan látta, hogy Ágnes ruhái a széktámlán vannak, legfelül a bugyija.

– Meglepetés – magyarázta Ágnes.

Imruska csak állt.

– Na, mi lesz? Nem jössz vissza?

Imruska tétován feléje indult, de a szoba közepén megtorpant.

– Na, gyere már!

Imruska visszajött, és megállt a heverő előtt. Nem tudta, mit tegyen.

– Na, vetközz le szépen, aztán bújj ide mellém! – és bátorításképpen fellebentette a takarót.

Egy villanás volt az egész, de Imruska jól látta, hogy a combja között sötét a szőre.

– Gyere gyorsan, ne tátsd itt a szádat! Vagy nem tudsz magad levetkezni?

– De – felelte Imruska bizonytalanul.

– Akkor rajta, ne húzd az időt. Nem azért maradtam itthon, hogy csak itt állj felettem.

Imruska a székhez lépett, és lassan levetkőzött. Mielőtt gatyáját is letolta volna, szemérmesen háttal fordított Ágnesnek, és úgy ment vissza az ágyhoz, hogy a vesszője elé tartotta a kezét.

– Nem is tudtam, hogy ilyen szégyellős vagy. Na, hadd nézzem – és el akarta húzni a kezét, de Imruska nem hagyta.

– Jól van, na. Csak meg akartam simogatni. Akkor majd később. Előbb megint megölelgetlek, és te is megfoghatsz, ahol akarsz. Majd meglátod, mennyivel másabb így, ruhátlanul. Nincs közben semmi. Az ember egészen érzi a másikat. Olyan, mintha összeforrna, egy lenne vele. Nekem elhíheted. Tapasztalatból beszélek.

Egyik kezével gyorsan felhajtotta a takarót, a másikat pedig várakozón keresztben a lepedőre fektette. Imruska behunyta a szemét, nagy lélegzetet vett, és beugrott mellé, de úgy helyezkedett el, hogy legyen köztük némi távolság. Feküdt a hátán, mint Ágnes, és moccanni sem mert. De aztán, hogy az feléje fordult, és cirógatni kezdte az arcát, lassan felengedett, mikor pedig átölelte, és maga felé fordította, hozzá bújt. Végtelenül kellemes melegség ömlött el rajta. Érezte, hogy valóban jó, hogy nincs köztük semmi, ami elválasztaná őket, hogy szabadon hozzáérhet Ágneshez, hozzásimulhat a melléhez, hasához, combjához, lába szárához, egész testéhez. Szinte megszédült ettől az újfajta közelségtől, és amikor Ágnes visszafordult a hátára, és magára húzta őt, valósággal bele furakodott, bele akart veszni a testébe. Olyan volt, mintha körülvenné, mintha felül, oldalt, a feje búbjánál, de még a talpa alatt is ő lenne, mindenhol.

Ez az érzés csak fokozódott, mikor felszólitotta, hogy vegye a szájába a mellbimbóját, és tegyen úgy, mintha szopna. Úgy tett. Ettől a vesszője megint megkeményedett. Most úgy érezte, Ágnes belül is van, a testében. Azt hitte, hogy ez a mennyország, hogy ennél már nincsen jobb. Volt. Legalábbis Ágnes azt akarta, hogy legyen. Kiszáratva ugyanis azt kívánta, hogy feküdjön ismét hanyatt, fejjel az ő lába felé, és simogassa azt kis kiálló részt, amely a lába közt van, a rés fölött. Egyik kezével széthajtotta ott a szőrt, a másikkal pedig oda irányította az ujját. Imruska híven követte az utasítást. A kis kiálló rész először puha volt, aztán megkeményedett. Ágnes nyögött, vonaglott. Aztán tovább akarta vezetni őt a férfiaság ösvényén. A combjai közé térdepeltette, és arra kérte, hogy tegye magáéva. Imruska ezt először nem értette, de elmagyarázta neki, mire gondol. Imruska hallotta, hogy a felnőttek így csinálnak egymással, de izgalmában valahogy elfelejtette, hogy ez azt jelenti. A résbe illesztette a vesszőjét, de nem ment bele. Mikor tolta volna, lekonyult. Ágnes biztatta, hogy próbálja meg újra, de másodszorra sem sikerült. Se harmadszorra, se negyedszerre. Mindig megmerevedett, de aztán újból elernyed. Imruska kétségbeesésében végül petyhüdtlen akarta begyömöszölni.

Ágnes figyelmeztette, hogy úgy végképp lehetetlen, inkább hagyja abba, mire sírva fakadt. Vigasztalta. Maga mellé fektette, átölelte, felkínálta neki a mellét, de most már az sem kellett neki. Csak feküdt mellette, elutasítóan, vigasztalanul, szipogva. Aztán megnyugodott annyira, hogy amikor Ágnes felkelt és felöltözött, hajlandó volt követni a példáját. De továbbra is lógatta az orrát, és nagyon szomorú volt. Hogy elterelje a figyelmét, a mexikóiak hamarosan esedékes fiestájáról kezdett beszélni, de látszott rajta, hogy nem érdekli. Aztán megkérdezte tőle, hogy szomjas-e vagy éhes-e. Tagadóan rázta a fejét.

– Figyelj ide – mondta neki anyáskodva – jövőre, ha nagyobb leszel, megint megpróbáljuk. Addig meg nagyobbakkal csinálom, de közben téged szeretlek. Vagy akár előbb is megpróbálhatjuk, mondjuk, két-három hónap múlva. Csak

nem itt, és nem hétköznap. Hanem valahol kint a szabadban, vasárnap, vagy valami más ünnepen. Addig meg csak csókolózunk, ölelgetjük egymást.

Imruska nem szólt semmit, csak nézett maga elé komoran.

– Ne keseredj el. Fog még az menni.

Mielőtt elbocsájtotta volna, kiment a tornácra megnézni, tiszta-e a levegő. Aztán megpuszilta a homlokát, és kiengedte az ajtón.

